

Αρχέγονη ελευθερία που βγαίνει από τη λάσπη. Ειδομένη 25.3.2016

Ένα μικρό κορίτσι ανέβηκε πάνω σε μια πέτρα και κοίταξε μακριά. Σαν να ήθελε να ατενίσει τον ορίζοντα πάνω από το σύρμα που ξεδιπλωνόταν ατέλειωτα από τα αριστερά προς τα δεξιά. Δίπλα στις λάσπες δύο μικρά αγόρια που δεν ήταν πάνω από έξι χρονών έσερναν κάτι μεγάλα παπούτσια. Δεν περπατούσαν, μόνο χάραζαν παίζοντας με το υπερμεγέθη υποδήματα μικρούς δρόμους μέσα στη γη. Σαν να είχαν αποφασίσει για την κατεύθυνση έσπρωχναν τη λάσπη σε μια συνεχή ευθεία που δεν σταματούσε. Πίσω τους το αυλάκι που άφηναν γέμιζε γρήγορα ξανά με νερό. Γελούσαν και φώναζαν σε μια συνεννόηση ότι πάνε μαζί και ότι δεν πρόκειται να σταματήσουν, σε καμία πέτρα σε κανένα ανάχωμα. Το κορίτσι τους κοιτούσε γελώντας, σαν να έπαιζε και αυτό στο ίδιο παιχνίδι που δεν είχε κανόνες αλλά μόνο μια βαθειά χαρά που ανάβλυζε από τα μάτια τους. Κανένας μας δεν καταλάβαινε από πού ερχόταν αυτή η διάθεση μέσα στον λασπομέρος που προσπαθούσαν να ζήσουν για εβδομάδες με την αγωνία της κάθε ώρας και του κάθε λεπτού.

Περιμένοντας πότε θα έρθει ξαφνικά μία φωνή για να κινηθούν ξανά όλοι μαζί προς τα μπρος. Εκεί που τους οδηγεί μια εσωτερική ορμή προς την ελευθερία μακριά από αυτό που άφησαν πίσω τους. Τα παιδιά φαίνεται να τα κινεί μια τέτοια ορμή αν και δεν ξέρουν τη λέξη ελευθερία ούτε στη γλώσσα τους αλλά ούτε και στη γλώσσα της χώρας που βρίσκονται. Κανείς από αυτούς που κινούνται γύρω τους ίσως δεν ξέρει όμως ότι αυτά αισθάνονται αυτό το νόημα. Τους το γέννησε αυτό που έζησαν και ένοιωσαν καθώς έφευγαν από τη βομβαρδισμένη ζωή και τώρα επαναλαμβάνουν κινώντας αυτά τα παλιοπάπουτσα προς τα μπρος. Η κίνηση αυτή, είναι βαθειά δεμένη με μία αρχέγονη χαρά και επιθυμία, χωρίς λόγια και χωρίς άλλη λογική και στόχο, μια και δεν ξέρουν αν τα μέρη εμπρός τους θα τους δώσουν κάτι από αυτό. Η κίνηση τους γεμίζει όμως με την χαρά του δρόμους προς μία κατάσταση μακριά και ελεύθερα από την οδύνη και τον πόνο της φυλακής του πολέμου που αφήνουν πίσω τους. Όλοι γύρω τους έχουν γνώμες και απόψεις, κανόνες και σχέδια. Οι γονείς τους θέλουν να τα πάνε σε ένα μέρος που θα έχουν μέλλον. Οι εθελοντές θέλουν να τα προστατέψουν από την πείνα και τη βροχή. Η αστυνομία να μην του ξεφύγουν και τρέξουν στο συρματοπλέγμα που τους περιμένουν με όπλα. Μόνο αυτά όμως ξέρουν ότι το πραγματικό τους σχέδιο είναι μυστικό και μοναδικό πέρα από όλα αυτά. Είναι αυτή η αρχέγονη παιδική κίνηση προς την ελευθερία που μόνο αυτά ξέρουν να ζήσουν ακόμα και μέσα στη λάσπη. Θα ήθελα να παίξω μαζί τους να μάθω κάτι γι' αυτά από αυτά. Θέλω να αφήσω στην άκρη τους μεγάλους που τα συνοδεύουν, τα πιστεύω τους, τη θρησκεία τους, τα σχέδια τους, τις κρυφές δόλιες σκέψεις, τους κανόνες και τις αξίες τους, τα συστήματα σκέψεις που το μόνο που ξέρουν είναι να καταστρέφουν την κάθε στιγμή αυτής της αρχέγονης παιδικής ελευθερίας. Θέλω να αποστρέψω επίσης το βλέμμα μου ακόμα και από αυτούς που τα βοηθάνε μέσα από ένα σύστημα διαχείρισης του πόνου και της οδύνης της παιδικής αθωότητας για να μπορέσουν μέσα σε ένα σύστημα παγκόσμιου οίκτου να κάνουν τους μεγάλους στην τηλεόραση να κλαίνε μόνο με μέτρο και μόνο για λίγες στιγμές όσο κρατάει ένα δελτίο ειδήσεων. Πιο πέρα ένας νέος έλουσε τον εαυτό του με βενζίνη γιατί δεν άντεχε άλλο την οδύνη της λάσπης. Ένας άλλος σηκώνει ένα πλακάτ πιστεύοντας ότι όποιος διαμαρτυρείτε στη Δύση κάτι κερδίζει για την Ελευθερία του. Μερικοί ξαπλώνουν στις γραμμές του τραίνου, χωρίς να γνωρίζουν ότι αυτό θυμίζει μόνο υποψήφιους αυτόχειρες στους θεατές. Τα παιδιά

συνεχίζουν όμως να σέρνουν γελώντας τα παπούτσια στη λάσπη. Σίγουρα δεν υπάρχει λύση, αλλά υπάρχει μία αίσθηση για αυτό κάνουν και που ξεπερνάει αυτή τη στιγμή

25/3/2016 10:59 Σωτήρης Χτούρης